



H

Het maakte veel indruk, 1984, het boek van George Orwell, lang lang geleden. Ik vond het angstaanjagend, heb er een paar nachten niet van geslapen en zette het uit mijn hoofd. Toen kwam Marcel Messing op mijn pad. Prachtige lezingen gaf hij, met zo'n diepe wijsheid, inzicht, filosofisch, poëtisch. Een historie vertellend die ik nooit in de geschiedenislessen op school had geleerd. Later heb ik het gebied van de Katharen, waar hij zo mooi over sprak, bezocht, de energie mogen voelen en op de heilige plekken gestaan. Marcel Messing's boek "Worden wij wakker", maakte net zo'n indruk als "1984", maar was toch al heel veel realistischer geschreven, hoewel het nog steeds een "ver van mijn bedshow" leek. Robin de Ruiters volgde, de schrijver die zelfs onder moest duiken omdat hij zijn leven niet zeker was, na de publicatie van zijn werken. In Frankrijk werden zijn boeken verboden, hoorde ik. Ik las David Icke en keek, nu was er inmiddels internet, naar Ole Dammegard, allen met dezelfde boodschap. De verhalen van deze schrijvers en onderzoekers kwamen in veel zaken overeen, ik begon me zorgen te maken, deed de TV de deur uit, ging niet meer stemmen, weigerde vaccinaties voor mijn kinderen, haalde ze binnen als ze buiten speelden als de rasters van chemtrails boven ons een zonnige dag bewolkt deden worden.

Ik verlangde naar een andere wereld, al van jongs af aan. Het klopte niet, het paste niet, ik had een constant gevoel van heimwee, naar wat of wie of waar wist ik niet. Ik was een stukje van een puzzel en iedereen leek op zijn plek te liggen behalve ik. Ik kon me niet voorstellen dat ik in die puzzel zou passen, sterker nog, ik wist dat het niet zou passen en hoewel ik erg mijn best deed, is dat ook nooit gelukt. Ik zocht en ging mijn eigen weg en wist diep van binnen dat ik in een bijzondere tijd geboren was. Dat het systeem van bedrog, corruptie, leugens, onderdrukking, armoede, oorlogen, ongelijkheid en wat al niet meer, waar de mensheid al eeuwen en eeuwen onder gebukt ging, niet stand zou houden. En nu is het zover.

Complottheorieën zijn ineens niet meer zo theoretisch. Onder het mom van een dodelijk virus wordt een laatste wanhopige poging ondernomen om de mensheid haar rechten, vrijheid, eigenheid, integriteit, soevereiniteit en heiligheid te ontnemen. En even was ik bang. Bang dat de scenario's die ik in al die boeken had gelezen werkelijkheid zouden worden, maar al gauw bleek ze onterecht, mijn angst. Ik voel elke dag meer en meer de energie om me heen lichter worden. Ik zie meer en meer mensen opstaan en een boodschap van licht verspreiden, ieder op zijn/haar eigen wijze. Ook artsen en ander zorgpersoneel, advocaten en juristen, echte journalisten, programmamakers en muzikanten staan op, kunnen niet langer zwijgen en laten ons een heel ander verhaal zien en horen dan wat de main stream media ons wil doen laten geloven. Het grote ontwaken gaat sneller dan de verspreiding van het "killervirus".

Het plan dat nu uitgerold is, is geniaal, maar tegelijkertijd laat het pure wanhoop zien, een allerlaatste poging om ons licht te doven, een allerlaatste stuip trekking van duistere krachten achter de schermen. Maar in een donkere kamer hoeft de deur maar op een klein kiertje te staan en de kamer wordt verlicht. Ik zie de deur langzaam verder open gaan.....



Eind vorig jaar las ik de prachtige boeken, vol hoop en liefde, van de Zwitserse Christina von Dreien, niet wetende hoe actueel haar boodschap nu al zou zijn. Zij waren mijn steun en toeverlaat de afgelopen weken, mijn ankers, op momenten dat ik mensen zichzelf op zag sluiten, met mondkapjes en handschoenen aan zag lopen, elkaar vermijdend, regels acceptierend die indruisen tegen alles waar ze 2 of 3 maanden geleden nog voor stonden. Angst verwarrend met liefde en andersom.

Het is de strijd tussen licht en donker.....op wereldniveau, op de continenten, in landen, steden, dorpen, in huiselijke kring en uiteindelijk en daar draait het om, in jezelf.

